

Taizs Gergő

AZ ÁGYBÉLI RUTINOK MOZDÍTHATATLANSÁGA

2019-08-11 | **VERS**

régebben megnyugtatót a tudat,
hogy ha elindulok egyenesen,
egy idő után saját nyomaimon lépkedek –
elalvás előtt erre mindig szívesen gondoltam

olyankor

a párnahuzat cirádás vászna
helyett az égbolt sarkait vettem sorra,
számláltam a szemhéjam mögé betáplált,
képzelt utazásaim egyensúlyvesztését,

míg

a boltozat ingoványos,
hús nyugalma rám terült, és
ismertem pár csillagképet,
általános összefüggést
(hányszor kell a tengelyünk körül
megperdülni, hogy a szédüléstől fel-
borítsuk a cserepes virágot,
vagy milyen magasból ugorjunk le,
hogy még éppen ne fájjon),

aztán

magamra húztam a firmamentum rongypokrócát,
s a csillagok ütötte réseken át
néztem, ahogy lomhán belém csordogál
a fényes feloldozás

ébredéskor

nehezen eltávolítható, beszáradt foltok:
tőlem jobbra kósza igény a mindenségre,
tőlem balra kávéspohár, alján alvadt cukor,
a karamellizált felhőkből dús kazlat raktam,
hogy megnyújtóztassam benne tekintetem

–

régebben megnyugtatott a tudat,
hogy ha elindulok egyenesen,
egy idő után saját nyomaimon lépkedek

kép | shutterstock.com